

DE REFORMATIE

WEEKBLAD TOT ONTWIKKELING VAN HET GEREFORMEERDE LEVEN

DIE OWE JEUGD VERNIEUWT ALS EENS ARENDS PSALM 103:5

Onder redactie van Prof. Dr V. Hepp, Dr K. Schilder, Dr C. Tazelaar en Prof. Dr J. Waterink

Medewerkers: Dr H. A. van Andel, Solo; Dr R. E. van Arkel, Utrecht; Dr Henry Beets, Grand Rapids; Dr C. Bouma, Zwolle; Dr K. Fernhout, Vreeland; Prof. Dr F. W. Grosheide, Amsterdam; Prof. Dr T. Hoekstra, Kampen; Dr G. Keizer, De Steeg; Dr B. A. Knoppers, Amsterdam; Dr J. G. Kunst, Arnhem; Dr C. Lindeboom, Amsterdam; Dr S. O. Los, 's-Gravenhage; Dr J. W. Marinéstein, Amsterdam; Dr F. C. Meijster, Rotterdam; G. Meima, Groningen; Dr D. Postma, Burgersdorp (Zuid-Afrika); Dr J. C. Rullmann, Utrecht; J. Strikwerda, Dokkum; Dr J. Thijss, Zwolle; Dr J. Veldkamp, Hilversum; E. Visser, Arnhem; Prof. Dr D. H. Th. Vollenhoven, Amsterdam; Dr J. de Vries, Tilburg; Dr J. D. Wielenga, Franeker; Mr J. A. de Wilde, 's-Gravenhage.

Adres der Redactie:

Prof. Dr V. HEPP, Van Breestraat 14, Amsterdam.

Drukkers-uitgevers:

OOSTERBAAN & LE COINTRE, Goea.
Tel. No. 58 — Postrekening No. 36000.

Abonnement: f1.25 per drie maanden bij vooruitbetaling.
Voor 't Buitenland f7.50 en voor Ned-Indië f6.— per jaar.
Advertentieën: 25 ct. p. regel. — Losse nummers f0.15.

(SHOUD: De historische Schriftbeschouwing. — Uit de Schrift: Onwetende bidders. (Rom. 8:26). — Kerkelijk Leven: De oogen-groep. Eendige aanvulling. Beurzen voor Hongaarsche Studenten. — Lit. en Kunst: Gekroond Riet, door D. Noor-dam. — Het Boek van de Week: Christus langs den Indischen Heirweg. — Uit het Pol. en Soc. Leven: De Landbouw. — Opvoeding en Onderwijs: Gevaren van onze huidige Schoolwetgeving. III. — Zending en Evangelisatie-Samenwerking. — Perschoon. — Kerknieuws.

DE HISTORISCHE SCHRIFTBESCHOUWING

De historische Schriftbeschouwing is opgekomen uit reactie.

Men heeft de zekerheid, dat de Joden al spoedig het Oude Testament hebben beschouwd als het Woord Gods, bekleed met absoluut gezag. Toen onze Heere Jezus optrad, heeft Hij steeds weer eerbied gevraagd voor de boeken des Ouden Verbonds. Hij heeft er het programma van Zijn werk uit afgelezen. Hij is gekomen om het te vervullen. Van Zijn lippen kwam het woord: Meent niet, dat Ik gekomen ben om de Wet of de Profeten te ontbinden. Ik ben niet gekomen om die te ontbinden, maar te vervullen. Want voorwaar zeg Ik u, totdat de hemel en de aarde voorbijgaan, zal er niet één jota of één tittel van de wet voorbijgaan, totdat het alles zal zijn geschied. (Matth. 5:17-18.)

De apostelen traden in het spoor hun door hun Goddelijken Meester geweest. Waar ze predikten, daar sloten ze aan bij de Schrift. Meer dan één brief is vervuld met bewijzen uit het Oude Testament. Boeken als het evangelie van Mattheus en de brief aan de Hebrëen, ontleenen voor een niet gering deel hun betekenis, daar aan, dat ze het werk van onzen Heere Jezus Christus in verband zetten met wat God daarover in de oude tijden had gesproken.

Het spreekt vanzelf, dat de Kerk der nieuwe bedeeing in een en ander vond aangewezen, hoe ze had te staan zoo tegenover het Oude als tegenover het Nieuwe Testament. Het is hier niet de plaats om te spreken over de periode, die ver-liep, eer de Kerk er van doordrongen was, dat ze naast het Oude Testament een Nieuw had te be-lijden.

We gaan niet handelen, over wat eerst naast het Oude Testament als kanon, als Gods Woord met gezag bekleed, heeft gegolden. Vast staat, dat de Kerk omstreeks 200 na Christus behalve het Oude Testament ook een nieuw als kanon eerde.

Maar — de schaduwzijden gingen niet ontbreken. Nooit zal iemand de Schrift hoog genoeg stellen. Het is evenwel niet onverschillig, hoe hij haar waardeert. En hier sloop ras het verkeerde binnen. Het Woord Gods had gezag, het gold, het had zeggingschap over leer en leven. Het kwam met den eisch, dat heel het menschelek leven zou onderworpen zijn aan de Wet Gods. En men hoorde dien eisch, maar ging bij het zich onderwerpen daarna, zich losmaken van de wetenschap, dat de openbaring Gods was gegeven in de historie. Men verloochende in dit opzicht althans den oorsprong der Schrift.

De Schrift werd wetboek, aanneuring van losse artikelen. Men kon hier een greep doen of daar een greep. Als het maar in de Schrift stond, het was altijd goed en gezaghebbend niet alleen, maar ook in elk geval bruikbaar. Daarbij kwam althans bij de Alexandrijnen en die hen volgden, de allegorische verklarmethoden. De Schrift had meer dan één, veelal vierderlei zin. En als een feit eerst letterlijk genomen en verklaard was of althans

eerst de letterlijke verklaring was ondersteld, dan nam men het daarna allegorisch. Zoo kon van alles alles worden gemaakt en elke band met de historie ging verloren. Zelfs de uitnemendste kerkvaders van het Westen hebben zich van de praktijken van een Origenes niet weten vrij te houden.

De Middeleeuwen zijn voor de Schriftuitlegging van weinig betekenis. Doorgaans bepaald men zich tot het verzamelen en naschrijven van wat door de kerkvaders was ten beste gegeven. Hoogstens kwam het tot een verder en fijner ontleden van wat eenmaal was gegeven. Maar tot een breken met verkeerde methoden kwam het zeker niet.

Ook hier bracht de Hervorming nieuw leven. Zij ging tot de bronnen, bestudeerde den tekst der Schrift in de grondtalen, en kwam met nieuwe exegesen. Wie van de commentaren der Middeleeuwen komt en Calvijn of Beza gaat lezen, gevoelt zich in een verfrisschend bad.

Voor den gang der Goddelijke openbaring hadden de hervormers alle oog. Zij zagen het verschil der bedeeingen en er was een ernstig pogen om elk der Bijbelboeken te zien in den tijd, waarin het werd geschreven.

Tech werd in dit opzicht door de groote uitleggers van de zestiende en zeventiende eeuw het volmaakte niet bereikt. Leest men hun werken, dan wordt men zeer zeker getroffen door hun groote kennis van het verleden, van de klassieke oudheid, zoowel als van wat de kerkvaders gaven, maar men mist een ernstig zoeken naar het verstaan van de historische omstandigheden, die in den tekst tot uiting komen. Te veel wordt uit eigen tijd geredeneerd. Te veel wordt gelet op den samenhang der boeken, op het geheel van het geschrift. De reformatische exegese is enerzijds te atomistisch, te analytisch, mist aan de andere zijde — 't is geen verwijt, dat haar in het bijzonder greft, 't raakt heel den tijd, waaruit ze stamt — de goede historische methode.

Een en ander werd in het vervolg noodlottig. De epigonon misten de kracht der oorspronkelijkheid. En zeer zeker, en dat was het voornaamste, handhaafde men de Schrift als het Woord Gods. Maar wat vroeger ook bij het gebrek aan juist historisch inzicht door genialiteit vanzelf in orde was gekomen, dat wist men nu niet meer te bereiken. En weer werd de Schrift wetboek, verzameling van bewijplaatsen voor de leerstellige godgeleerdheid. Er kwam doode orthodoxie.

Zoowel het piëtisme als het rationalisme kwamen in het geweer. Maar geen van beide bracht het tot een goede methode. Het piëtisme was te vreden, als het vroom gemoed stichting vond in en door het Woord van God, het rationalisme ondermijnde in zijn loochening van het bovennatuurlijke het gezag van de Heilige Schrift als Goddelijke Openbaring.

De negentiende eeuw scheen uitkomst te brengen. Zij leerde historisch werken, zij leerde nauwkeurigheid. In dit opzicht ging men met reuzenschreden vooruit. Elke gissing, elk vermoeden, dat niet op bronnen, op materiaal, op feiten steunde, was uit den boeze. Opgravingen in alle plaatsen, waar de oude culturen hebben gebloeid, betere bestudeering van lang bekende teksten, grondiger studie van de oude talen, bracht ook voor de uitlegging der Heilige Schrift allerlei winst. Men leerde haar zien in haar tijd.

En toen scheen het gevonden! Welnu, neem dan de boeken van Oud- en Nieuw Testament, ook als document uit de oudheid. Zie ze en behandel ze, gelijk ge het alle schrifturen uit het verleden doet. Ze behooren tot de historie, bestudeer ze naar de historische methode en ze zullen u worden ontsloten.

Het sloeg in, het scheen vanzelf sprekend. De Bijbel geen wetboek meer of verzameling van bewijplaatsen, louter een verzameling van boeken uit het verleden en dus naar de methode voor zulke boeken geschikt, te onderzoeken!

F. W. GROSHEIDE.

UIT DE SCHRIFT.

Onwetende bidders.

Langelijks komt ook de Geest onze zwakheden mede te hulp, want wij weten niet wat wij bidden zullen gelijk het behoort. Rom. 8:26

Er is een zuchten der gelovigen die het volle kindschap willen ontvangen in de erve der heiligen in het licht.

Er is een zuchten der schepping die in baren-nood is, vol geheimzinnig maar sterk verlangen naar de verlossing.

Maar daar is ook een zuchten van den H. Geest zelf in het hart der geloovigen.

Dat is ook een zuchten om heerlijkheid.

Het geschiedt op heilige, volmaakte wijze.

Even volmaakt als de voorbede van Christus: Vader, ik wil dat waar ik ben ook die bij mij zijn die Gij mij gegeven hebt, opdat zij mijne heerlijkheid mogen aanschouwen.

In deze voorbede ligt onze kracht en onze troost.

Ook onze zekerheid dat de heerlijkheid komt.

En dat wij tot die heerlijkheid, in die heerlijkheid komen.

Want als wij klagen: zal God het zuchtend schepsel hooren? Zal Hij ons zwakke zuchten hooren? daar zullen we toch nooit durven zeggen dat de Heere verhooring weigeren zal aan het gebed des H. Geestes.

En die verhooring beteekent heerlijkheid. Voor Christus.

Maar ook voor al de zijnen.

Die Geest nu komt allereerst onze zwakheden mede te hulp, want wij weten niet wat wij bidden zullen gelijk het behoort.

Houd dus moed, strijder in het gebed. De hemel helpt u. Christus is uw Voorbidder daarboven, de H. Geest uw Meebidder in uw hart.

Maar dan moeten we beginnen met te erkennen dat wij niet weten wat wij bidden zullen gelijk het behoort.

Dit is een zeer vernederende bekentenis.

Niet alleen dat wij vol zwakheden zijn in ons bidden, maar wij zijn ook zonder klare, geestelijke kennis van wat wij bidden zullen.

Kennis is macht. Onkunde is onmacht. Is er nu droever toestand denkbaar: zwakheid en onkunde hand aan hand?

Paulus doet hier volstrekt niet alleen op ongevoelenden in de heilige kunst des geloofs. Hij sluit er zichzelf bij in, in weerwil van al de rijke gebedsgaven die hij ontvangen heeft.

Doch, is dit niet in tegenspraak met wat hij tevoren gezegd heeft over het hartgrondig en geloovig zuchten der kinderen Gods, die met lydzaamheid de heerlijkheid verwachten?

En dan, Christus heeft ons toch leeren bidden, zoodat wij wel degelijk weten wat wij vragen moeten.

Ge begrijpt dat de Apostel hier geen algemeenen regel stelt.

Hij doet op de toepassing daarvan op al de onderscheidene noden, waarvoor het leven ons plaats.

Wij weten niet wat wij bidden zullen gelijk

uze gemeen-schap is zeker den meer

a aan rem-
den ver-
laar de Kerk
a Heider en
arbeid onder
vordt en die
ste belang is,
er gemeente-
den, die hier
tal van hem,
ng van enkel-
kerkelijke in-
door kan de
rentehetaling
n, onze Kerk
el ontvogen
arbeid onder
h-Indië, maar
er twaalf
nstandhouding
en andereo,
in Semarang
vel zeer klein
heid een be-
Hollandsche
an een kerk,
in Uw Kerk
zwaaarlijk kan,
fonde van de

adische Kerk,
en, een eigen
lij voorhan-

Gerformeerde
stang,
F. Praeses,
S. Scriba.

gel:
a door Indu-
den toestand
enstaande ver-
nd zeer wana-

is en wordt
voor de waar-
overigens mag
ng der Neder-

in Nederland
alsteopdracht

Synode der
in Nederland
de verstoorte
erlandisch-huim.

BARNEVELD
APIER
RSFOORT

LANGRIJKE
DRUKKEN

verscheen:
IAGOGISCHE
GINSELEN

DOOR
B. BAVINCK

ERDE DRUK —
formaat — 184 pag.
1.90 — Geb. 1.30

NIEUWE
OEDING

DOOR
B. BAVINCK

NEEDE DRUK —
formaat — 107 pag.
1.75 — Geb. 1.25

roeken zijn om-
vor alle opvoeden
en onderwijzen
en predikanten
van Knapen- en
vergaderingen en
schoolonderwij-
kortom allen, die
st hebben te leiden
vormen, dienen te
nna te nemen van
poken.

TGAVEN VAN
KOK TE KAMPEN

te adverteeren.
zaak rendeeren